

Aardappelen met spruiten

‘Hebben jullie voor mij geen patat meegenomen?’

‘Natuurlijk niet. In j uwn tuin groeit immers genoeg patat.’

Opa schopt tegen een steentje.

‘Flauw hoor. Dan geloven jullie maar niet dat uit een aardappel met spruiten nieuwe aardappelen groeien.’

Hij stampst op de grond, zijn wangen worden zo rood als een appeltje en zijn ogen lijken vuur te spuwen.

‘Opa is wel heel erg boos,’ fluistert Joris. ‘Zou het dan toch geen grapje zijn?’

‘Nee. Ik denk niet dat het een grapje is en eigenlijk is het best zielig voor opa dat we hem niet geloven. Misschien kunnen we het nog goedmaken.’

Oma springt op haar fiets en racet weg. Wat gaat die nu doen? 10 Minuten later is ze alweer terug.

‘Het is eigenlijk geen tijd voor spruitjes maar gelukkig had de groenteboer er nog een paar voor me. Hij keek alleen wel gek toen ik vertelde dat je die nodig hebt om van  en aardappel heel veel aardappelen te maken. Hij dacht dat ik een 1 aprilgrap maakte.’

Opa slaat dubbel van het lachen, de tranen lopen over zijn wangen en hij hinnikt als een paard. Oma gooit een spruitje naar zijn hoofd.

‘Waarom lach je nou. Jij zei dat we aardappelen met spruiten nodig hebben om van  en aardappel wel twintig aardappelen te maken.’

‘Ik heb toch niet gezegd dat het met spruiten uit de winkel moet.’

Net als opa uit wil leggen wat hij met spruiten bedoelt roept oma blij:
'Aha... nu snap ik het. Dié spruiten bedoel je. Kom jongens, dan gaan wij van één aardappel héél véél aardappelen maken.'

Ze kijkt achter zich of opa niet achter hen aanloopt. Ze houdt haar vinger voor de mond en fluistert: 'Ik weet hoe we een grapje met opa uit kunnen halen. We gaan eerst... en dan...'

Joris en Lotte gniffelen achter hun hand. 'Dat wordt leuk.'

Ze graven gaten en leggen in elk gat een aardappel. Als de laatste aardappel erin ligt gooit oma de gaten dicht en roept: 'Opa, kom je kijken? Alle aardappelen zitten in de grond. Met de spruiten.'

Als opa dichterbij komt ziet hij alleen de roze laarsjes van Lotte en de rode pet van Joris. Zijn wangen worden zo wit als sneeuw.

'Waar zijn ze? Toch niet onder de grond hè!?'

'Natuurlijk wel. Van jónu moest ik aardappelen met spruiten in de grond stoppen en kinderen noemen ze ook spruiten. We zullen eens kijken en horen hoe het met ze gaat.'

Ze pakt twee rietjes. Opa kijkt door het groene rietje of hij Joris en Lotte ziet. Zijn lip begint te trillen. Over zijn vuurrode wangen biggelen een paar tranen.

'Ik zie ze niet. Straks zijn ze dood.'

'Nee joh, geen paniek.'

Oma roept door het gele rietje.

'Joris en Lotte, zijn jullie daar nog en gaat het goed?!'

Heel zacht klinkt er een stemmetje.

'Ja hoor. Het is hier alleen een beetje donker en we hebben dorst.'

Opa zucht van blijdschap. Hij gaat op zijn hurken zitten en begint te graven. Net als een hondje. Het zand vliegt hem om de oren.

'Nog even volhouden. Ik ben bijna bij jullie.'

Hij heeft niet door dat oma de vinger voor haar mond houdt. Met haar lippen maakt ze het woordje 'kom', loopt zachtjes naar opa toe en springt hem op zijn rug.

'Hou op, waarom duw je me omver. Jakkiebakkie. Nu zit er allemaal zand in mijn mond en neus. Help me liever graven.'

Maar oma stopt niet. Ze blijft om de nek van opa hangen. Het lijkt wel of ze 6 handen en voeten heeft en drie giechelende monden. Opa probeert haar van zich af te duwen. Maar dat lukt niet. Dan ziet hij twee voeten met groene laarsjes, een hoofd met twee vlechten, een gekleurde schort en hij hoort 3 monden die gillen '1 april, 1 april.'